

— Има ли нѣкой да се оплаче? Запита той.

— Не, отговориха дружно войницитеѣ.

— Какво мислѣхте въ тази тежка минута?

— Мислѣхме, какъвъ подарѣкъ да поднесемъ на новородения ти синъ, отговориха тѣ.

Наполеонъ се почуди на тѣхното търпѣние и тѣхната вѣрностъ. Стана отъ огъня, отиде при тѣхъ, поздрави ги, потупа едни по гърба, потегли други по мустакитѣ и раздаде на мнозина ордени. Наполеонъ познаваше по име много отъ старитѣ си войници.

Наполеоновата войска спи подъ снѣга.

* * *

Войскитѣ все пжтуваха къмъ границата.

На едно мѣсто, при рѣката Березина, рускитѣ войски много приближиха Наполеона и се рѣшиха прѣзъ нощъта да му прѣградятъ пжтя за отстъпване. Щомъ Наполеонъ усѣти това, той заповѣда